

[Erhard Jakobsen]

gen, investeringen osv. Der foreligger ingen undersøgelser af det. Alt, hvad vi har, er økonomiministerens ord eller noget i den retning, og det kan da særdeles godt være sagligt, men det er ikke tilstrækkeligt oplysende til at overbevise folk, der er i tvivl og har bange anelser.

Det, vi selv synes er vores stærkeste bebrejdelse mod regeringen, er, at man totalt har afvist at foretage en sådan undersøgelse, og at man kaster sig ud i en lovgivning på dette felt uden at have undersøgt alle disse ting til bunds, så f.eks. tre mennesker uafhængigt af hinanden kan stå på TV-skærmen og sige, dels at pensionen vil blive tre gange så stor som lønnen, dels at pensionen ikke vil nå op på 60 pct. af lønnen, dels at pensionen ikke vil nå op i dette århundrede på bare tjenestemandspensionen. Hvem har ret? Ingen ved det, regeringen ved det heller ikke, og på den baggrund ville man lovgive. Det er det, vi i første række har sagt nej til.

Så er det selvfølgelig ikke blevet bedre af, at når man endelig skal til at fremlægge et forhandlingsoplæg, der ifølge pressen er lidt mildere og lidt nemmere at acceptere, så kommer man Gud hjælpe mig med en hel række af de gamle travere fra årsmøder osv. og tror, at så glider det lettere ned. Nej, det troede man ikke. Man vidste, at dette var for at få CD til at sige nej, så man kunne skrive i avisen: det er CDs skyld, at der bliver valg. Det er en mild bebrejdelse. Jeg tror, det vil gå som sidste gang, vi var med til sådan noget. Da sagde folk først, at det, jeg havde gjort, var udtryk for et teknisk uheld, men mange rettede det til: nej, lad os hellere kalde det et teknisk held. Denne gang er det ikke teknik, men et held er det alligevel, at vi havner dér, hvor vi nu øjensynlig gør.

Dernæst vil jeg sige, at vi er ikke et øjeblik gået imod tanken om pristalsregulerede obligationer, vi har tværtimod støttet boligministeren i tanken på et tidspunkt, hvor hans egne partifæller ikke støttede ham alt for kraftigt. Men vores forudsætning var, at den almindelige markeds mekanisme skulle acceptere dette papir, skulle sige: det er en idé, og lad det så vokse langsomt. Men på denne måde tvinges både køber og sælger til at acceptere det.

Det tredje, jeg vil sige, er – det havde hr. Arne Melchior også med – at regeringen må ikke fremstille det, som om der ikke er alter-

nativer. Man har, som hr. Arne Melchior fremhævede, ikke til dato brugt 5 minutter på at diskutere de alternativer, vi stillede op. Bl.a. beskæftigede man sig slet ikke med landbrugets hovedkrav: at få jordskatterne, altså skatten på produktionsjord, afskaffet. Det fejrer man til side; af ideologiske grunde, formentlig, kan man slet ikke gå ind på det. Det mener vi ville være en særdeles god idé, og det er bare én af tingene.

Tiden er ikke til at holde valgtaler nu, det skal der nok blive anledning til, men det er blot for at forberede den advarsel, som jeg synes vi skylder den regering, som vi har haft et fortræffeligt samarbejde med – det vil jeg straks sige – et samarbejde, som vi i og for sig med sorg opgiver. Jeg synes, der er grund til at sige, at nu må man ikke lade sig forlede af, hvad man har læst i historien – de fleste ministre har jo ikke oplevet det selv – om den succes, man havde i socialdemokratiet, da man i sin tid lavede slagordet »Stauning eller kaos«. En valgplakat med »Anker eller kaos« vil friste vælgerne ud over, hvad de vil være i stand til at modstå. Der er ikke tvivl om, at de vil sige: af to onder vælger vi i hvert fald det mindste, og så kommer næste statsminister ikke til at hedde Anker. Om han kommer til at hedde kaos ved jeg selvfølgelig ikke.

Arentoft (FP):

Det er aldrig let at komme lige efter hr. Erhard Jakobsen, Men statsministeren sagde i sit første indlæg i debatten i dag, at regeringen har fremlagt en plan til løsning af landets store problemer, og det har ingen andre partier gjort. Det er jo ikke rigtigt, hr. statsminister. Fremskridtspartiet har i 8 år herinde haft en klar plan, og den er ikke ændret væsentligt gennem tiden. Det er nemlig en fordel, at vi ikke ustandselig skal finde på nye ting, men at vi fortsat kan stå ved det, som vi er begyndt på.

Hr. Glistrup nævnte, at vi i dag i vores folketingsgruppe har vedtaget en redningsplan, og det tog ikke lang tid, fordi der ikke var tale om andet, end at vi skulle justere denne plan, som vi har haft hele tiden; der skulle justeres nogle årstal og nogle beløb, og det er der jo ikke noget odiøst i, hvis man hørte, hvad skatte- og afgiftsministeren sagde i sidste uge om de 11 reelle afgiftsforslag.